

Beugratások

Miskáék háza alatt óriási pince volt, mert hajdanában szőlőt termesztettek és ott tartották a boroshordókat. De később a boroshordókat eladták és a pincében nem maradt egyéb, mint a sötétség.

Ezt a félelmetes helyet játék közben mindig elkerültük, mert nem tudtuk, ki vagy mi ütötte fel benne tanyáját.

De ugyanakkor vonzott is bennünket fölfoghatatlan veszélyeivel. Az egyik nap ott töltöttük az időt hármasan a Miskáék udvarán és nem volt jobb dolgunk, mint hogy a pinceajtót, a borzalomnak ezt a kapuját szemügyre vegyük.

Laci, a másik cimbora azt a nagyhangú és vakmerő kijelentést tette, hogy a pincébe egyikünk sem merne lemenni.

Mit lehetett válaszolni erre az esztelen kihívásra? Csakis azt, hogy a bátor lelkek – amilyenek mi vagyunk – nem riadnak meg a sötétség borzalmaitól. Sőt Miska olyasmit is állított ijedtében, mintha ő gyakorta besétálna ebbe a föld alatti rémségbe és ott töltene szabad idejét.

– Hát akkor, menj most is le – biztatta Laci –, és hozz hírt a láthatatlan világról.

Miska elsápadt, megremegett, majd végső elszántsággal megindult a lépcsőkön lefelé.

Tétovázva kinyitotta az ajtót, azután eltűnt. Percekig vártunk, mígnem Miska futva előbukkant és verítékező arccal beszámolt a látottakról.

A pincében törpéket talált, akik éppen uzsonnáztak egy lócán. Piros szemük volt, lila szakálluk, és varasbékát ettek. Őt is meghívták uzsonnára, de mondta, hogy ő már ivott tejeskávét és jól van lakva. Erre a törpekirály elengedte, de előbb hozzávágott egy pléhtányért, amitől kakas nőtt a homlokára. És csakugyan, a Miska homlokán egy piros folt ékelenkedett, és ez csakis a törpekirály pléhtányérjától származhatott.

– Nézd meg őket te is – szólt reám Laci jóindulatúan és kíméletlenül.

Én először tiltakoztam, mert minek kell zavarni a törpéket uzsonnázás közben?

De Miska is azt mondta, hogy gyáva vagyok, mert ha ő lement a pincébe, én is körülnézhetek ott egy kicsit.

Fogvacogva indultam lefelé, mígnem elnyelt a sötétség. Éreztem, hogy rajtam kívül még van valaki a pincében, ezért óvatosan lépkedtem, mígnem megbotlottam egy bádogvederben. Rémséggel álltam talpra, de miközben föltápászkodtam, egy óriási ütést kaptam a fejem búbjára.

Kétségbeesetten meresztettem a szememet, de nem láttam semmit.

Ebből arra a szörnyűsége következtettem, hogy a pincében egy óriás lakik, aki hason fekve figyeli mozdulataimat. És valóban, amikor gyorsabban kezdtem szedni a lábamat az ajtó felé, még egy ütést kaptam a fejemre, emlékeztetőül.

– Óriás is lakik a pincében – mondtam a szabad levegőn –, kétszer fejbevágtott, mert fölborítottam a bádogpoharát.

Ezen a társaim kissé megborzadtak és Laci, aki a vakmerő kirándulást kieszelte, azt mondta, hogy most már a pincéről eleget tudunk.

De erre rátámadtunk.

– Menj csak le te is, ha olyan bátor vagy.

Laci elsápadt, vacogott a foga, de ő is megindult. Pár perc múlva meghallottuk a kiáltozást.

– Segítség, segítség! – és máris kitántorgott egy seprűvel. Amint akadozva elmondotta, a pincében bátran ment előre, de egy boszorkány a seprűjével hátba vágta. Szerencsére még maradt annyi ereje, hogy a seprűt fölkapja és kiszaladjon vele.

Szörnyülködve néztük a pinceajtót, ahol még a legbátrabbakkal is bármi megtörténhetik.

Jó ideig eltartott, amíg a rémségeket el mertük mondani Miska apjának. Arra kértük, kergesse ki a pincéből a törpéket, óriásokat, boszorkányokat.

Meghallgatott, majd nagyot nevetett:

– Beugrattátok magatokat. Mert nincs rosszabb, mint amikor valaki a gerendát az óriás öklének, a seprűt a boszorkány repülő alkalmatosságának képzelem.